

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. M. G.**,
bytem N. 617, P. 9,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: R. Ž.,
bytem S., P.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2016, č. j. 020945/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 2. 2016, č. j. 020945/2016/KUSK se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 18. 4. 2016 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Průhonice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 6. 2015, č. j. 15/0495/SUV, o povolení umístění stavby

„oplocení, P., Ú. č. p. X“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území H. u P. (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“).

2. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu odporují požadavku § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „stavební zákon“), dbát na ochranu práv a chráněných zájmů ostatních účastníků řízení a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, protože jednostranně vyhověla žádosti osoby zúčastněné na řízení, aniž by důsledně zvažovala důsledky takového rozhodnutí, čímž zároveň správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu, neboť nechránily práva a oprávněné zájmy dotčených osob. V tomto ohledu žalobkyně především namítla, že blízkost stavby betonové zdi k jejímu plotu z drátěného pletiva neumožní její údržbu, a tudíž stavba neodpovídá požadavkům na odstupy staveb upravené vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), protože oba ploty jsou stavbami ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Podle jejího názoru hrozí, že stavebník či jeho nástupci budou vyžadovat umožnění přístupu na její pozemek za účelem údržby zdi, čímž budou práva žalobkyně nepřipustně porušena. Dodala, že stavbu není možné udržovat z pozemku stavebníka kvůli odstupu 30 cm od jejího plotu. I pokud by ale byla stavba udržována z prostoru mezi ploty, hrozí poškození jejího plotu, a tedy i zásah do jejích práv.
3. Žalobkyně také namítla, že žalovaný svůj závěr, že stavba nebude nad přípustnou míru omezovat vlastnické právo žalobkyně, nezaložil na žádných skutkových zjištěních. Podle ní hrozí při provádění stavby (výkop do hloubky 85 cm) sesuv půdy z jejího pozemku a ohrožení stability jejího oplocení, které je kotveno pouze zemními vrty.
4. Žalobkyně dále podotkla, že žalovaný při vypořádání její námitky týkající se negativního vlivu stavby na plánovanou stavbu rodinného domu poukázal na názor Nejvyššího správního soudu, že je na stavebníkovi, aby respektoval stávající stavby v sousedství, avšak sám se tímto názorem neřídil, když nebral v potaz její drátěné oplocení.
5. Mimo výše uvedeného podle názoru žalobkyně stavební úřad i žalovaný jednali v rozporu s požadavkem vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, že oplocení pozemku nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oploceném pozemku a jejího okolí a nesmí omezovat rozhledové pole sjezdu připojujícího stavbu na pozemní komunikaci. Žalobkyně má za to, že 30 metrů dlouhá a 2 metry vysoká železobetonová konstrukce plotu v území určeném k bydlení charakteristickým vysokým podílem zelených nezastavěných ploch těmito kritériím nevyhovuje. Doplnila, že v dané lokalitě se plot takové výšky a takového typu mezi sousedními pozemky nevyskytuje. Podle žalobkyně tedy správní orgány před vydáním rozhodnutí dostatečně nezjistily skutkový stav.
6. Na závěr žalobkyně namítla, že tvrzení žalovaného, že stavba není rozhradou ve smyslu § 1024 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), protože jejím charakteristickým rysem je spoluvlastnictví, je v rozporu se zákonem. Jednak občanský zákoník zakotvuje vyvratitelnou domněnku spoluvlastnictví rozhrady, a nadto je charakteristickým znakem rozhrady rozhrazení dvou pozemků. Skutečnost, že se rozhrada nenachází přesně na hranici, nýbrž 30 cm od ní, podle žalobkyně není relevantní.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, neboť dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněné a srozumitelné. Podle žalovaného údržba stavby nebude nemožná, ale pouze ztížená, přičemž o vstupu na pozemek žalobkyně není v napadeném rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu nic řečeno. Podle žalovaného tudíž vlastnické právo žalobkyně nebude omezeno nad přípustnou míru.
8. Žalovaný dále dodal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu citoval za účelem obecného vysvětlení posuzování odstupových vzdáleností (např. ohledně oslunění) ve vztahu k argumentaci žalobkyně o plánované výstavbě domu na jejím pozemku.
9. Žalovaný trval na tom, že stavba není rozhradou, protože nerozhrazuje dva pozemky, ale oplocuje pozemek stavebníka s dalším prostorem k pozemku žalobkyně. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že oplocení jako stavba není materiálově či prostorově limitováno platnými stavebními předpisy.
10. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
11. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 11. 6. 2016 uvedla, že se žalobkyní (sestrou) nekomunikují od úmrtí jejich otce a následného dědického řízení. K námitce žalobkyně o nemožné údržbě stavby osoba zúčastněná na řízení uvedla, že již došlo k realizaci stavby, přičemž odstup od oplocení žalobkyně postačil pro spárování bloků, a tudíž bude umožněna údržba i v budoucnu. Stavbu však považuje za bezúdržbovou. Plot žalobkyně před výkopovými pracemi osoba zúčastněná na řízení zajistila ocelovými pruty (tzv. roxory) do hloubky dvou metrů a v západní straně stavby byla ponechána odnímatelná výplň umožňující vstup do prostoru mezi ploty. Na závěr dodala, že žalobkyně přes argumentaci o povinnosti vlastníka stavby udržovat stavbu v dobrém stavu odmítla návrh osoby zúčastněné na řízení na společném financování vyčištění propusti pod společným nájezdem na pozemní komunikaci.
12. V replice ze dne 8. 7. 2016 žalobkyně doplnila, že po nahlédnutí do správního spisu zjistila, že žalovaný ji v odvolacím řízení neseznámil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení k podanému odvolání, které dle jejího mínění obsahuje řadu lživých a účelově formulovaných tvrzení. Podle ní mohlo vyjádření osoby zúčastněné na řízení ovlivnit rozhodnutí žalovaného, a proto považuje upření možnosti se k těmto tvrzením vyjádřit a dementovat je za vážné pochybení žalovaného, kterým byla zasažena její práva jako účastníka řízení.
13. Žalobkyně také polemizovala s vysvětlením žalovaného o účelu citace názoru Nejvyššího správního soudu a s argumentací, zda je stavba rozhradou.
14. Za nesprávný považuje žalobkyně názor žalovaného, že oplocení jako stavba není právními předpisy nijak limitováno. Podle žalobkyně žalovaný zcela pomíjí konkrétní ustanovení stavebních předpisů upravujících podmínky vztahující se na oplocení i obecné požadavky na výstavbu.
15. Žalobkyně se dále obsáhle vyjádřila k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, potvrdila, že již došlo k realizaci stavby, k čemuž dodala, že bylo její oplocení poškozeno (špinavé a prohnuté pletivo, deformovaná oka, střední a horní napínací drát prověšený a přestřižený drát na vstupní brance). Měřením žalobkyně zjistila, že vzdálenost stavby od jejího plotu činí 28 až 35 cm, což dle jejího mínění vylučuje údržbu plotu dospělou osobou bez poškození jejího oplocení. Mimo to byl prostor mezi ploty vysypán kameny o velikosti cca

5 cm a začíná zarůstat plevelem. Na podporu své argumentace žalobkyně přiložila fotodokumentaci aktuálního stavu.

16. Ve vyjádření ze dne 29. 3. 2017 žalobkyně dále doplnila, že zhotovitel jejího oplocení potvrdil narušení soudržnosti zeminy při hloubení základů stavby, přičemž oprava bude vyžadovat kompletní demontáž (včetně zemních vrutů), zhutnění zeminy a opětovnou montáž za pomoci zemních vrutů či zabetonováním sloupků.
17. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 18. 6. 2017 k replice a vyjádření žalobkyně ze dne 29. 3. 2017 uvedla, že v případě demontáže hrozí úmyslný zábor části jejího pozemku nacházejícího se mezi ploty. Reagovala také na vyjádření zhotovitele oplocení žalobkyně. Na závěr dodala, že nechala plot žalobkyně napnout.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad dne 23. 6. 2015, pod č. j. 15/0495/SUV, vydal rozhodnutí o umístění stavby „oplocení, P., Ú. č. p. X“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území H. u P. Stavební úřad nepřisvědčil námitkám žalobkyně ohledně urbanistické nevhodnosti záměru a omezení rozhledu při vjíždění na její pozemek a vyjíždění z něj. Námitku žalobkyně, že stavba nemá odstup od jejího oplocení umožňující údržbu stavby, stavební úřad neshledal oprávněnou, neboť dle projektu je plot bezúdržbový. Námitce žalobkyně, že hrozí poškození jejího pozemku při provádění stavby, stavební úřad vyhověl a v podmínkách pro umístění stavby a její realizaci stanovil, že „práce budou prováděny tak, aby nedošlo k zásahu do sousedního pozemku parc. č. X v k.ú. H. u P.“
19. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně dne 21. 7. 2015 odvolání. Stavební úřad vyzval účastníky řízení k vyjádření k podanému odvolání, vyjádření podala osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že stavba oplocení pozemku může být umístěna až na hranici pozemku. Při stavbě oplocení se neuplatňují obecně odstupové vzdálenosti ustanovení podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pouze s výjimkou ustanovení § 25 odst. 1 této vyhlášky. Pro možné umístění dvou oplocení na hranici dvou pozemků vedle sebe, stavební zákon nestanovuje žádná omezení, ani zákazy. Takový případ nastává velmi zřídka, většinou v případě, kdy se např. vlastníci pozemků nedohodnou na společném postupu na stavbě oplocení.
20. Žalovaný uvedl, že v daném případě k dohodě mezi vlastníky pozemků parc.č. X a parc.č. X v katastrálním území H. u P. nedošlo, proto stavební úřad vydal na základě žádosti R. Ž. rozhodnutí o umístění stavby druhého oplocení a to na pozemku parc.č. X. Zda-li je oplocení potřebné nebo není, je otázka konkrétního posouzení záležitosti s přihlédnutím k požadavku dobrých mravů při výkonu práv. Odvolací orgán se nedomnívá, že v případě daného záměru bude vlastnické právo vlastníků sousedních nemovitostí omezeno nad přípustnou míru.
21. K námitce odvolatelky, že bude znemožněna údržba plotů, konstatoval žalovaný, že stavební zákon nepředepisuje vlastníku plotu žádný způsob, jak má plot udržovat. Ve svém ustanovení § 3 odst. 4 stavebního zákona stanoví, že údržbou stavby se rozumějí práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost. V ustanovení § 154 odst. 1 písm. a) téhož zákona je uvedeno, že vlastník stavby je povinen udržovat stavbu podle § 3 odst. 4 po celou dobu její existence. U betonového oplocení na pozemku parc.č. X a X nebude zcela

znemožněna jeho údržba, ale lze připustit, že bude v určitý čas v budoucnu ztížena (jedná se o bezúdržbovou stavbu).

22. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. „[v]zájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.“
23. Podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“
24. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
25. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu odporují požadavku dbát na ochranu práv a chráněných zájmů ostatních účastníků řízení a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, neboť blízkost stavby betonové zdi k jejímu plotu z drátěného pletiva neumožní její údržbu, a tudíž stavba neodpovídá požadavkům na odstupy staveb upravené vyhláškou č. 501/2006 Sb., protože hrozí, že stavebník či jeho nástupci budou vyžadovat umožnění přístupu na její pozemek za účelem údržby zdi, čímž budou práva žalobkyně nepřipustně porušena.
26. Obecný požadavek ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na odstupy staveb, kterými obě oplocení bezesporu jsou, umožňující údržbu staveb, se v každém jednotlivém případě hodnotí individuálně s ohledem na charakter staveb, o něž se jedná. V předmětné věci se jedná o konstrukčně jednoduché stavby oplocení z trvanlivých materiálů (beton, drát obalený plastem), které sice prakticky nevyžadují žádnou údržbu, ale občasnou údržbu budou jistě vyžadovat, třebaže v minimálním rozsahu, jak ostatně uvedl stavební úřad ve svém rozhodnutí. Vyhláška č. 501/2006 Sb., sice nestanoví konkrétně vzájemné odstupy mezi sousedícími ploty, ale i na tyto stavby se vtažují obecné podmínky ustanovení § 25 odst. 1 této vyhlášky. Podle názoru soudu vzdálenost 25-35 cm mezi ploty jakoukoliv údržbu neumožní. Třebaže se stavebník zavázal udržovat prostor mezi ploty, vzdálenost mezi nimi tuto údržbu znemožňuje. Do prostoru širokého 25-35 cm, se dospělá osoba neprotáhne, natož aby vykonala v této úzké mezeře nějakou činnost. Stavební úřad se v rozhodnutí nezabýval tím, proč nový plot osoby zúčastněné nemůže být postaven ve vzdálenosti větší než 25-35 cm od plotu žalobkyně, ve vzdálenosti takové, která by údržbu obou plotů a prostor mezi nimi umožňovala, stejně tak tento problém neřešil žalovaný. Soud přisvědčuje žalobkyni, že žádná folie prorůstání plevelu na delší dobu nezabrání, plevel bude z neošetřovaného prostoru pronikat přes plot žalobkyně na její pozemek, nikoli za plot osoby zúčastněné na řízení, který je betonový. I z tohoto důvodu je třeba, aby mezi ploty byl takový prostor, aby jej bylo možné ošetřovat a udržovat a který umožní alespoň minimální pohyb a pracovní činnost osoby. Námitku žalobkyně soud shledal důvodnou.

27. Soud shledal důvodnou také námitku žalobkyně, že žalovaný dostatečně skutkovými zjištěními nepodložil svůj závěr o tom, že vlastnické právo vlastníků sousedních nemovitostí nebude omezeno nad přípustnou míru a nedojde k zásahu do sousedního pozemku. Tím, že u hranice s jejím pozemkem bude prováděn výkop do hloubky 85 cm, lze stěží vyloučit dopady stavby na její pozemek, zejména sesuv půdy z jejího pozemku a ohrožení stability jejího oplocení kotveného zemními vrty. Tuto námitku vznesenou v řízení před stavebním úřadem vypořádal stavební úřad tak, že jí vyhověl a zahrnul její námitku do podmínek pro umístění a realizaci stavby. Osoba zúčastněná na řízení tak byla povinná dle těchto podmínek realizovat stavbu tak, že *„[p]ráce budou prováděny tak, aby nedošlo k zásahu do sousedního pozemku parc.č. X v k.ú. H. u P.“* Takové vypořádání námítky považuje soud za nedostatečné. Ve stavebním řízení by měl stavební úřad postupovat tak, aby se mimo jiné předcházelo potenciálním sporům mezi vlastníky nemovitostí, pokud je to v probíhající řízení dosud možné. Po dokončení staveb již přetrvávající spory lze řešit pouze občanskoprávní soudní cestou. Stavební úřad se podle názoru soudu měl zabývat tím, zda stavba betonové zdi může ohrozit stabilitu stávajícího drátěného plotu žalobkyně, zejména s ohledem na minimální vzdálenost povolované stavby od tohoto plotu. Vypořádání této námítky souvisí s námitkou předchozí, a proto soud ve zbytku na bod 26. rozsudku odkazuje.
28. K námitce žalobkyně, že žalovaný při vypořádání její námítky týkající se negativního vlivu stavby na plánovanou stavbu rodinného domu poukázal na názor Nejvyššího správního soudu, že je na stavebníkovi, aby respektoval stávající stavby v sousedství, avšak sám se tímto názorem neřídil, když nebral v potaz její drátěné oplocení, soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jasně plyne, že se žalovaný touto námitkou žalobkyně zabýval dostatečně. Žalovaný správně poukázal na to, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č.j. 1 As 35/2007-57 vyplývá, že *„...nelze vycházet ze skutečnosti, že na pozemku žalobkyně by mohl být v budoucnu postaven rodinný dům. Z tohoto hlediska lze danou situaci posoudit tak, že pozemek žalobkyně je prázdný a tudíž není nutné zabývat se minimální vzdáleností mezi rodinnými domy v délce 7 m.“* Námitka žalobkyně není důvodná.
29. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že stavební úřad a žalovaný jednali v rozporu s požadavkem vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen vyhláška č. 268/2009 Sb.) a nedostatečně zjistili skutkový stav před vydáním rozhodnutí, neboť dle žalobkyně 30 metrů dlouhá a 2 metry vysoká železobetonová konstrukce plotu v území určeném k bydlení charakteristickým vysokým podílem zelených nezastavěných ploch těmito kritériím nevyhovuje. Stavební úřad argumentaci žalobkyně nepřisvědčil, neboť dospěl k závěru, že pozemky staveb pro bydlení v dané lokalitě jsou oploceny různými typy oplocení, přičemž doplňková stavba k rodinnému domu má na okolí vliv obdobný jako stávající stavby v lokalitě a s ohledem na stanoviska dotčených orgánů dospěl k závěru, že stavba nenarušuje pohodu bydlení nad přípustnou míru, neboť dopady stavby nepřekračují požadavky platných právních předpisů. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., *„[o]plocení pozemku nesmí svým rozsahem, tvarem a použitým materiálem narušit charakter stavby na oploceném pozemku a jejího okolí a nesmí omezovat rozhledové pole sjezdu připojujícího stavbu na pozemní komunikaci.“* Soud považuje za nutné zdůraznit, že se správní orgány v odůvodnění napadených rozhodnutí žádným způsobem nevypořádaly s námitkou žalobkyně, že oplocení se konstrukcí i výší vymyká dané lokalitě, přičemž stavební úřad pouze poznamenal, že v lokalitě jsou různé typy oplocení, a vypořádal pouze argumentaci

žalobkyně týkající se omezení rozhledu při výjezdu z pozemku žalobkyně na pozemní komunikaci. Stavební úřad ani žalovaný nevypořádali námitku žalobkyně týkající se nevhodnosti umístění betonového plotu do přírodní lokality, to je okolí stavby, námitku snížení osvětlení jejího pozemku, námitku týkající se pocitu sklíčenosti způsobeného stavbou betonové zdi, ani námitku nerespektování stávajícího rázu území a místních zvyklostí. Správní orgány se tedy nezabývaly tím, zda jsou splněny podmínky ustanovení § 7 odst. 1 vyhlášky š. 268/2009 Sb. Podle názoru soudu správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného stavu věci, ale rozhodnutí nedostatečně odůvodnily, když se nevypořádaly se všemi námitkami žalobkyně. Soud proto považuje námitku žalobkyně za důvodnou.

30. Soud k polemice žalobkyně, zda je stavba rozhradou ve smyslu § 1024 občanského zákoníku, či nikoli, konstatuje, že otázka soukromoprávní klasifikace stavby je pro posouzení veřejnoprávního správního aktu (rozhodnutí o umístění stavby) irelevantní. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.
31. Soud na závěr dodává, že vzájemné osočování žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení jsou pro rozhodování stavebního úřadu, žalovaného, jakož i následný přezkum jejich rozhodnutí soudem zcela irelevantní. Soud nicméně podotýká, že účastník řízení má i v odvolacím řízení podle § 93 odst. 1 ve spojení § 36 odst. 3 správního řádu právo seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž upření tohoto práva představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Toto právo se však vztahuje na podklady rozhodnutí, přičemž vyjádření dalšího účastníka řízení k podanému odvolání není podkladem, ze kterého by odvolací orgán při rozhodnutí vycházel. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány neporušily v tomto případě ustanovení správního řádu o řízení před správním orgánem a námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
32. Z výše uvedených důvodů soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a to bez jednání. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Soud dále podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč proti žalovanému, který ve věci úspěšný nebyl.
34. Soud konečně výrokem pod bodem III. podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla soudem uložena žádná povinnost, jejíž splnění by ze strany osoby zúčastněné na řízení vyžadovalo vynaložení nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu